

§ 248.

Private Dokumenter, som benyttes under en Straffesag, skulle fremlægges i Original, naar Saadant ikke paa Grund af særegne Omstændigheder er umuligt, i hvilket Fald Gjenpart kan fremlægges. Det paagældende Dokuments Ægthed maa godtgjøres ved Vidnesbyrd af Udstederen eller af Personer, der have været tilstede ved Dokumentets Underskrift, eller endelig, naar Dokumentet er fremlagt i Original, af Personer, som have hadt Leilighed til at blive nøie bekendte med Udstederens Haandskrift.

§ 249.

Naar et Bevismiddel ikke ifølge de i det Foregaaende giivne Regler kan udelukkes, men der dog er Omstændigheder tilstede, som svække sammes Paalidelighed, bør Ræbningerettens Formand i sin Fremstilling af Sagen henlede Opmærksomheden herpaa; men det bliver Ræbningerne overladt at afgjøre, hvilken Vægt de ville tillægge de Betænkkeligheder, der saaledes gjøres gjældende.

§ 250.

Naar Retten finder, at et Bevis i Henhold til Forskrifterne i dette Kapitel ikke egner sig til at føres, udelukkes samme ved en derom afgiven Kjendelse. Fremsettes der Indsigelse mod Tilstedeligheden af et Bevis, efter at dette allerede ganske eller tildels er fremkommet, og Retten giver denne Indsigelse Medhold, bør Formanden i sin Fremstilling indskærpe Ræbningerne, at de efter Loven aldeles ikke maae tage noget Hensyn til det saaledes Fremkomne.

§ 251.

Er et saadant Bevis, som efter Reglerne i §§ 230, 236, 243 og 246 fordres som det mindste, for at den Anklagede kan fældes, ikke tilveiebragt, har Retten, strax efter at Forhandlingerne ere sluttede, at frifinde den Anklagede, uden at Sagen forelægges Ræbningerne.

Kapitel 7.

Om Fremgangsmaaden i Straffesager, som høre under Ræbningerettens Paakjendelse, naar den Anklagede ikke kan stilles tilstede.

§ 252.

Er i en Sag, som hører under Ræbningerettens Paakjendelse, den Anklagede ikke mødt, og kan han heller ikke ved Formandens Foranstaltning bringes tilstede, kan Sagen, naar Retten ikke finder tilstrækkelig Anledning til at udsætte samme, desuagtet fremmes imod ham. I saa Tilfælde oplæses Anklagebeslutningen og Stævningen, og Overanklageren nedlægger, efter at have fremlagt en Udskrift af Forundersøgelsen og udtalt sig om Sagen, sin Paastand. Findes der da ingen Mangler, som maae bevirke Sagens Afvisning, affiger Retten i Henhold til de tilveiebragte Oplysninger Dom i Sagen uden Ræbningers Mellemkomst. Ere de tilveiebragte Oplysninger ikke tilstrækkelige til at begrunde en Domfældelse, affiges imidlertid ikke Frifindelsesdom, men Sagen bliver at hæve, dog at Sagens Omkostninger ved Rettens Dom paalægges den Udeblevne. En Anklagets Udeblivelse forhindrer ikke, at Sagen mod Medskyldige fremmes paa sædvanlig Maade. Den Forurteledes Erstatningskrav henvises i saadanne Tilfælde til de civile Domstole.

§ 253.

En i Medfør af foregaaende Paragraf afsagt Dom kan ikke indankes for Højesteret, medmindre de almindelige Grunde for Paaankning i Formaliteten ere tilstede.

§ 254.

Domfældes Anklagede, bekendtgjøres Dommen 3 Gange efter hinanden i den Berlingste politiske og Avertissementsstidende og opplaaes paa det Sted, hvor Retten har været holdt, ligesom den bliver at forhvide paa det Sted, hvor han sidst har havt Bopæl. Der kan der efter, hvis han har Eiendele i Landet, gjøres Udlæg for Sagens Omkostninger i disse, ligesom der kan skee Udlæg for Boder, han maatte